

Η πραγματική φιλία

Δυο παιδικοί φίλοι, ο Κωστής και ο Παναής, συναντιούνται μετά από πάρα πολλά χρόνια... Χτυπά η πόρτα του σπιτιού του Κωστή:

Κωστής

Θωρούν καλά τα μμάδκια μου,
εσού 'σαι Παναή μου;
Που νόμιζα πως σ' έχασα,
μέσα που την ζωήν μου.

Παναής

Ωρα καλή σου φίλε μου, αδέρφιν μου, Κωστή μου,
χρόνια πολλά στην ξενιθκειάν, μαύρισεν η ψυσιή μου...

Κωστής

Έλα 'σσω, κάτσε να σε δω, αδέρφιν μου, χαρώ σε,
στο φτωσικόν το σπίτιν μου, παρηγορκάν μου δώσε...

Παναής

Μα, είντα 'παθες φίλε Κωστή, τα μμάδκια σου τζιαι τρέχουν,
σήμερα μόνον να γελούν, χαρές πρέπει να έχουν...
Μα αν έσιεις πόνον στην καρκιάν, πε μου τον για να πνάσεις,
καμός μου, εν κάθε σου καμός, μιτά μου να μοιράσεις...

Κωστής

Αχ! Παναή, αδέρφιν μου, χάννω την Μαρουλλούν μου,
μαύρη αρρώσκεια, έππεσεν πας την μιτσιάν κορούν μου.
Η μόνη λύση, είπαν μου, έξω για να την πάρω,
ειδ' άλλως φίλε, θα την δω, κανίσσιν εις τον χάρο...!
Επούλησα τα έσιει μου, χτηνά, μα τζιαι τα μάλια,
Μα 'ν κάμποσα τα έξοδα, τζιαι εν κανούσιν τα ριάλια.

Παναής

Μεν μαραζώννεις, φίλε μου, τζιαι μάθε: τούντην μάχη
εν θα την δώκεις μόνος σου, *κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη...*

Κατηγορία Β': Ποίημα

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ

Ο πόνος σου εν πόνος μου, τα πάθη σου δικά μου,
 που ριάλια έννοιαν μεν έσεις, έχουμεν τα δικά μου!
 Εδούλεψα στην ξενιθκειάν σκληρά πολλά, καπάλιν,
 τζι αφού παιθκιά εν έκαμα, εν της μιτσιάς χαλάλιν.

Κωστής

Μα, τούτον εν γινίσκεται, εν να με παλαβώσεις,
 όσα ριάλια εσύναξες, μιας ξένης να τα δώσεις;

Παναής

Απού μιτσιής, π' ορφάνεψα, που μάναν τζιαι που τζιύρηγ,
 εσού μου έφερνες φαϊν, νερόν, μες το ποτήριν...
 Θαρκέσαι πως τα ξήασα, Κωστή μου, τούτα ούλλα;
 Γι' αυτόν λαλώ σου, θκιω σου τα, ούλλα για την Μαρούλλα!!!

Και, τελικά, στην πορεία, η Μαρούλλα θεραπεύεται...!

Κωστής

Εν το καρτέρουν, Παναή, η κόρη μου να ζήσει,
 φίλε, αρφέ μου, ο Θεός, μόνον, θα σε ξοφλήσει...!
 Που όσους βοήθειαν γύρεψα, ράσιην γυρίσαν τζιείνοι,
έν τοις κακοις γάρ αγαθοί σαφέστατοι οί φίλοι
 Άδε, τωρά το σπίτιν μου, εγέμωσεν που τζιείνους,
 τώρα που ούλλα εν καλά, *τά χρηστά δ' αϋθ' έκαστ' έχει φίλους!*

Παναής

Εήαστα ούλλα, ρε Κωστή, τζιαι μεν μου μαραζώννεις,
 η κόρη μας που γλύτωσεν, τζιαι μεν τους καταχνώννεις!

Κωστής

Όσους τζι αν έσεις δίπλα σου, ώσπου γυρίζει ο μύλος,
μυρίων κρείσων όμαίμων άνδρι κεκτηθσαι φίλος!
 Όσον μπορώ πκιο δυνατά, φίλε, εν να φωνάξω,
 αν «*τίς έστι φίλος*» ερωτηθώ, άλλος εαυτός, θα κράξω!

Πηγές

Ευριπίδης, Φοίνισσαι, στ. 250

κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη

των φίλων οι καημοί είναι κοινοί

Ευριπίδης, Ἐκάβη, στ. 1205-1206

ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι φίλοι·

τά χρηστά δ' αὐθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.

γιατί στις συμφορές φαίνονται οι φίλοι αν πράγματι είναι φίλοι.

Αν σου ῥχονται όλα ευνοϊκά, φίλοι δεν λείπουν.

Ευριπίδης, Ὀρέστης, στ. 804-806

μυρίων κρείσων ὀμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.

αυτός ο φίλος αξίζει περισσότερο από μύριους συγγενείς.

Διογένης Λαέρτιος, Βίοι Φιλοσόφων, 7.23

Ἐρωτηθεὶς τίς ἐστι φίλος, «ἄλλος», ἔφη (sc. ὁ Ζήνων), «ἐγώ».

Ὄταν ρωτήθηκε, τι είναι φίλος, «ένας άλλος», εἶπε (ο Ζήνων), «εαυτός».